

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני י"ט חשוון תשפ"ב | דף היומי בבלי: ראש השנה טז | דף הכולל: ביצה יד.
דף היומי בהלכה: מאמצע סעיף ה' בהגה "ומותר לכתחילה" עד סעיף ו'.
מוסר: חובת השמירה - מתחילת פרק ה' עד "עוד אציע ענין".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק כד 'וכבר מצאנו שהמלאכים' עד סוף פרק כה

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מה ענה מרן הגראי"ל שטיינמן לרואה החשבון שהציע להחליף את כל הרהיטים בביתו? | האם גם אתם הרגשתם 'חיוכים משמים' באמצע לימוד ה'דף היומי'? | 'רצייתי לספר לך מה התרחש אצלי לאחר השיחה שלנו לפני חצי שנה' – אמר לי הנהג בהתרגשות | 2257

על דא ועל הא

כעבור מחצית השעה של לימוד מתוק ורציף,
הם הגיעו לדף ג', ושם, בתחילתו הם הביטו
אחד על השני ולא יכלו לכבוש את השמחה
וההתפעלות. הנה ההסבר להתרגשות המיוחדת...

חיוכים משמים באמצע לימוד ה'דף היומי'

המקום, ובודאי מי שזוכה ללמוד 'דף היומי', יכול להיות עד נאמן על עשרות ומאות 'מפגשים' שכאלו. והדברים נקשרים לשמועה ידועה בשמו של הגאון מוילנא בדבר מי ששני לימודים שונים שלו נכרכים זה בזה, אשר הדבר אות וסימן כי לימודו של אותו אדם, לשם שמים הוא. אולם, הסיפור הבא אותו שמעתי השבוע מכלי ראשון יכול ללמדנו, שגם מי שמחליט להצטרף ללימוד ה'דף היומי', באמצע הדרך, גם הוא ראוי לזכות לאותות וסימנים שכאלו.

בעל המעשה, יהודי ירא שמים שמשדל לקבוע עיתים לתורה, נפשו איוותה מזה שנים להצטרף ולהיות חלק מלומדי הדף היומי, אך עיסוקיו הרבים, טרדות החגים וטרדות החיים, היו חלק מה'תירוצים' שהעניק לו השטן כדי לדחות את ההצטרפות המיוחלת. לפני כשבועיים, עת התחיל העולם כולו את מסכת 'ראש השנה', הוא הבטיח לעצמו שהפעם זה קורה. הוא קנה גמרות מיוחדות

הרב יהושע כהן כל לומדי הדף היומי, עמדו נפעמים בשבוע-שבועיים האחרונים, ולא בפעם הראשונה, בראותם שהסוגיות הנלמדות, נוגעות באופן ישיר בפסוקי פרשת השבוע. אין ספק, זה דבר שיכול לקרות, פסוקים רבים בתורה שבכתב, וסוגיות רבות בתורה שבע"פ, ומן הסתם אך-טבעי שמפעם לפעם ייתקלו הלומדים בהשתלבות יחד של כמה סוגי לימוד. אך עדיין, ברור הדבר שמספר המפגשים הללו, הם הרבה יותר מהמצופה לפי כל סטטיסטיקה. מי שטיפה מקשיב בין השורות, משתכנע שבודאי זה לא מקרי שהפסוק "וה' פקד את שרה" מתוך הפרשה, והדין החשוב מתי בישרו להם המלאכים על לידת יצחק, נלמד בדיוק ביום רביעי השבוע בדף היומי (ראש השנה יא.).

כאמור, אפשר להאריך רבות על העובדה המעניינת הזו ושכמותה, ועל הזדמנויות רבות שלימודים ומסכתות שונים, 'יוצאים' הרבה פעמים בדיוק בחגים 'המתאימים'. אך לא כאן

הדף היומי, הם יצטרכו בימים הראשונים ללמוד קצת יותר מדף, עד שיגיעו לדף שכל עם ישראל לומדים אותו יום.

כעבור מחצית השעה של לימוד מתוק ורציף, הם הגיעו לדף ג, ושם בתחילתו הם פגשו את דברי ריש לקיש הידועים: "כי - משמש בארבע לשונות...", עם הסבר ארוך ומורחב של רש"י. הם הביטו אחד על השני בחיוך מתוק, ולא יכלו לכבוש את השמחה וההתפעלות.

הנה ההסבר להתרגשות המיוחדת: בדיוק לפני חצי שעה, כשהם התחילו את הלימוד עם חומש על הפרשה, הם ראו שרש"י הביא בדיוק את דברי הגמ' הללו ממסכת ראש השנה: "כי - משמש בארבע לשונות", על הפסוק הראשון של אותו יום (שני) "לא צחקתי, כי יראה... לא כי צחקת" (בראשית יח, טו). כן זו בדיוק אותה גמרא אותה הם התחילו - במסירות נפש - היום.

מה זה אומר? כל אחד יוכל לראות בסיפור אמיתי זה, שהתרחש השבוע בבית-מדרשנו, מה שהוא רוצה. אולי 'חתימה' על מוסד 'הדף היומי' שכדאי להצטרף אליו, גם באיחור-מה, או שלל רעיונות מוסריים אחרים. אבל אני ראיית בזה סוג של הוכחה על אמיתות התורה, ועל אמיתות מאמר רבותינו בפרקי אבות על 'שנים שעוסקים בדברי תורה', שהקב"ה יושב ומקשיב להם, ומשגר להם לעיתים גם חיוכים של שמחה ונחת מלמעלה.

הקב"ה מקשיב ושומע, ואם צריך שולח גם טפיחת עידוד על השכם. הקב"ה מקשיב, וכשהוא רואה מישהו שקצת מתקשה או מתמהמה מלקבוע לו זמן, מפזר לו 'חיוכים' ודחיפה באמצע הדרך, ומזמין אותו בעין יפה לשכון ולקבוע מושבו בבית המדרש.

ידע כל אדם, כל לומד - כל לימוד שיהיה - שהקב"ה צמא לו, לשמוע קולו. יחזיק וישקוד בכל כוחו, הגם שמפריעים עומדים לו בדרכו, כי 'לפום צערא אגרא', וכגודל הקושי וה'מניעות', כך גם השמחה שיש למעלה, והשפע שיורד בכל העולמות.

מוקדש לציון יום הזכרון לרבי מאיר שפירא מלובלין, מייסד ה'דף היומי', שחל לא מזמן ביום ז' בחשוון. יוזמה עצומה שהחלה לפני קרוב ל-100 שנים ומאז קיבלה עשרות אישורים 'חיוכים' ו'חותמות' מבורא עולם.

וקבע חברותא עם יהודי תלמיד חכם שגר בשכנות אליו. הוא ידע ש'אחרי החגים' כבר פה, ועל סמך זה כמעט נדר, שביום שני ה' בחשוון הוא מתחיל מסכת ראש השנה - כמו כולם - בכל הכח.

רבות מחשבות בלב איש, והיצר כמובן לא יעמוד מנגד, טרדות מיוחדות הזדמנו לו 'פתאום' ודחו את המפגש המיוחל עם החברותא. והרצון האמיתי להתחיל ברגל ימין בדף ב' עם כולם, השתבש לגמרי.

הוא התקשר עוד באותו ערב לחברותא המיועד, נבוך ומתוסכל: "רציתי, אתה בעצמך יודע כמה רציתי, אבל כנראה שיש מישהו שרוצה הפוך, השטן פשוט חוסם ומקטרג, משבש את כל התכניות", מירר.

החברותא, תלמיד חכם מכובד, ניחם אותו בדברי נועם, שדוקא בגלל שהתכניות משתבשות, זהו אות וסימן כמה יקר הלימוד שלו בעיני השם, וכמה צריך להמשיך להתעקש עליו, ולהלחם.

"אני מסכים לגמרי", אמר גיבור סיפורנו, "הבעיה שאני רואה שלא רק היום, אלא כל השבוע יש לי כמה טרדות ועומסים, קפצו עלי בבית כמה דברים דחופים, ואני לא רואה רגע פנוי לפחות עד סוף השבוע".

השכן המיוחד, החברותא המיוחל, לא התייאש ולא נרתע: "אל דאגה, קח את הזמן. תמיד יש עיסוקים, ואנחנו נצטרך יחד למצוא את הדרך לקבוע זמן קבוע, לצד העיסוקים, ולעמוד בו בכל הכח". "בוא נקבע ביום שני הבא", המשיך החברותא בעצה נכונה, עד אז תסיים את עיסוקך בנחת, ואז נתחיל בכל העוצמה. ובעזרת ה' אחרי שנתחיל, יהיה לנו הרבה יותר קל".

יום שני בשבוע שעבר. י"ב חשוון. השעה 7:00 בערב. החברותא וגם הוא יוצאים כל אחד מביתו, וצועדים יחדיו לכיוון בית המדרש הסמוך בשמחה והתרגשות. "חשבתי שכדאי שבתחילת הלימוד, נעבור קצת על הפרשה עם רש"י, כל יום נלמד עלייה אחת. ואח"כ נתחיל בלימוד הגמרא", הציע התלמיד-חכם מורה הדרך, בהסבירו שעם כל-הכבוד לתקנת ה'דף היומי' החשובה והמבורכת, ישנה תקנה נוספת, ישנה וקדומה הרבה יותר, המובאת בשלחן ערוך (סי' רפה סעיף ב), והיא לימוד הפרשה עם רש"י, ולכן בטרם ניגש ללימוד הגמ', נשתדל להתחיל עם הבסיס בלימוד פסוקי המקרא". ואכן, כעבור כמה דקות של 'חימום' ע"י לימוד הרש"י על הפרשה, הם פתחו בהתרגשות רבתי את מסכת ראש השנה, והחלו ללמוד מההתחלה. הם הבינו שכדי להדביק את הקצב של

077-2222-666 או ***4992**

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

על בני הבית עברה תקופה לא קלה של התמודדות עם מחלת החצבת, אבל ברוך השם ברחמי שמים מרובים הילד התגבר על המחלה והבריא. כעת קרה דבר מאד מפליא...

מקיום מצוות לא מפסידים

מהמחלה, שמאוד נפוצה בזמן האחרון, מחלת החצבת".
במוצאי השבת, מיד כשהאורח יצא מביתם, המצב בבית
הפך ל"סערה גדולה". אומנם כל ילדיו חוסנו מהמחלה, אבל בנם
בן החמש, שסבל מילדותו ממחלת עור קשה, היה רגיש מאוד
לחיסונים וכשהיה צעיר ורצו לחסנו, פחד מאד מהחיסון. כשלקחו
אותו לחיסון, ברגע שראה את המחט, התחיל לבכות בצורה
היסטרית, עד שההורים החליטו שלא לחסן אותו ממחלת החצבת.
כעת לאחר האירוח השבתי, כשהאורח סיפר שהוא סובל ממחלת
החצבת, החלו בני הבית לחשוש לגורל הבן, שממילא כבר סובל
קשות ממחלת עור, וכעת מי יודע אם לא נדבק מהמחלה.
האב ניסה להרגיע את בני ביתו ואמר, שמקיום מצוות לא
מפסידים לעולם, ושומר מצווה לא ידע דבר רע, ואי אפשר שיצא
נזק ממצוות הכנסת אורחים.

מספר ימים לאחר מכן התחיל חומו של הילד לעלות. לאחר
בדיקה קצרה אצל הרופא אובחן הבן שנדבק ממחלת... החצבת!
(מחלת החצבת היא בין המחלות הזיהומיות המדבקות ביותר.
בחלק מהמקרים, סיבוכי המחלה עלולים להיות קשים בדרכי
הנשימה ובמערכת העצבים, דלקות אוזניים ועיניים ואף במקרים
מסוימים גורמת לדלקת ריאות ודלקת המח והחולה עלול להגיע
לסכנת חיים. יתר על כן, אדם שאינו מחוסן הנחשף לחולה חצבת,
יש סיכון גבוה מתשעים אחוז להידבק במחלה!!!).

על בני הבית עברה תקופה לא קלה של התמודדות עם מחלת
החצבת, אבל ברוך השם ברחמי שמים מרובים הילד התגבר על
המחלה והבריא.

כעת קרה דבר מאד מפליא. יחד עם הבראתו המחלה, הילד
הבריא באורח פלא גם ממחלת העור הקשה שסבל ממנה!
הרופאים הסבירו את התופעה, כי ברגע שהגוף הרגיש במחלה,
הוא פיתח נוגדנים למחלה, ומערכת החיסון הטבעית של הגוף
נכנסה לפעולה נרחבת כדי להילחם במחלה. מכיוון שהקב"ה
ברחמיו הגדולים פיתח באדם אפשרות לנוגדנים טבעיים שילחמו
במחלה, במהלך המלחמה של הגוף במחלה, מערכת החיסון של
הגוף גם ריפאה את מחלת העור הקשה של הילד.

ואכן האבא צדק, לא רק שהילד לא ניזוק כתוצאה מהמצווה,
אלא שעוד נרפא מהמחלה הקשה שקיננה בגופו במשך שנותיו
המעטות.

(פניני עין חמד)

להלן סיפור מופלא, המעובד מתוך 'ווי העמודים' הממחיש
שמקיום מצוות לא מפסידים לעולם, ואת הזכות העצומה של
הכנסת אורחים.

ומעשה שהיה - כך היה: יהודי בארה"ב היה רגיל לארח
בשבתות בביתו אדם קשה יום. אותו קשה יום השתלט על כל
מהלך הסעודה, בכל משך הסעודה היה מרבה לדבר, והיה דורש,
שכולם יקשיבו להגיגיו, ומצוות האירוח הפכה לקשה משבת
לשבת. בני הבית התלוננו לאביהם שהאירוח הפך עבורם למטרד.
הם ביקשו מאביהם למנוע את הזמנת האורח.

אבל האב שהיה אמון על מצוות הכנסת אורחים, הסביר לבני
ביתו, שכל מצווה שבאה בקושי, היא מצווה גדולה עד מאוד.
בנוסף האב ציטט מדברי חז"ל: "יפה פעם אחת בצער ממאה
פעמים שלא בצער" (אבות דרבי נתן גו). האב הסביר: "שכר
מצווה, שנעשית בצער הוא פי מאה משכר אותה מצווה, כשהיא
נעשית בלי צער".

ואכן בני המשפחה קיבלו את דברי האב ונשכו את שפתם.
אבל כשהאב הבחין שסעודות שבת הפכו עבור בני ביתו למטרד.
במקום להעניק להם סעודות שבת יפות ופוריות, הוא כל הזמן
מתעסק עם האורח, החליט להתיעץ עם הרב שלו, ולאחר שסיפר
לרב את כל הסיפור, בעצתו הוחלט להגביל את האורח. הרב
פנה אליו בשפה יפה ואמר לו: "אורח חשוב כמותך, אי אפשר
שיבא כל שבת, כי זה פוגם בחשיבותו ובכיבודו. ולכן כדי שנוכל
לכבדך כראוי, מעתה נזמין אותך רק בשבתות מיוחדות, כמו 'שבת
מברכים' או בכל שבת, שיש בה איזה יחוד, כמו 'שבת שקלים'
וכיו"ב".

האורח שמע את הדברים והסכים. אולם ביום שישי שלאחר
מכן, פנה האורח לבעל הבית וביקש ממנו להתארח בשבת
בביתו. הוא אומנם הזכיר שהם סיכמו שמעתה יבוא רק בשבת
'מברכים'. אבל שבת זו, היא גם מיוחדת, כי היא שבת שלאחר
שבת מברכים, ומה עוד שהשבת אינו מרגיש כל כך טוב, ולכן הוא
מבקש להתארח בביתו.

בעל הבית הסכים כמובן לארח את האיש, הרי שאם האורח
מבקש אסור לסרב לו, ומה עוד כשהאורח מציין, שאינו מרגיש כל
כך טוב וסביר, שהשהות בביתו תעזור לו להחלמתו. לאחר סעודה
השבת, שאל בעל הבית את האורח: "אמרת שאינך מרגיש כל
כך טוב, מה יש לך?". האורח השיב כמסיח לפי תומו: "אני סובל

"אני מאמין בך ויודע שתצליח מאוד", סיים חברי הטוב את שיחת הטלפון שלנו והוסיף: "רק אל תשכח מי היה חבר שלך כשהיית בעל חוב ומי האמין בך!"... הייכתי, וחברי הוסיף ואמר: "אתה יודע למה אני אומר לך את זה?" וכך סיפר בהתרגשות...

והנה אני רואה בעיתון ידיעה על אחד מהאנשים המצליחים בתחום הכלכלי במגזר החרדי, ואותו מצליחן הוא לא אחר מאשר חברנו שהיה נחשב למדומיין.

ניסיתי להתקשר אליו. עברתי דרך ארוכה של מזכירים ועוזרים שאמרו שימסרו הודעה וכו' וכו'. החלטתי שזה השגחה פרטית שראיתי את הידיעה בעיתון ונסעתי למשרד שלו. גם במשרד לא היה פשוט לעבור את על המשוכות, ובתחנה האחרונה ביקשתי שיודיעו לו שחבר שלו מהישיבה ממתין בחוץ ורוצה לשוחח עמו. כששמע שחבר מהישיבה הגיע, הוא פתח את כל הדלתות הכניס אותי בכבוד והושיב אותי עם כיבוד כאילו הייתי האדם החשוב מכל. שאלתי אותו אם הוא מזהה אותי מהספסל בישיבה, זה שהאמין בו, והוא ענה שזוכר גם זוכר, והוסיף כי איני יודע עד כמה עודדתי את רוחו באותה עת וכמה שהוא מכיר לי טובה על כך.

כשהגענו לתכל'ס ושאל מה הביא אותי אלי, וסיפרתי לו על הדחק של חמישה עשר אלף שקלים, שלף את פנקסו האישי בתנועת ביטול ושאל: "זה כל הסיפור?" רשם והגיש לי את הצ'ק בכבוד גדול.

"עכשיו אתה מבין למה אני מבקש שתזכור אותי ושאני מאמין בך? לך תדע, עוד כמה זמן אולי גם ממך יהיה לי איזה צ'ק טוב!!!"

בעל המעשה: מ.ק.

(טיב הקהילה)

"אני מאמין בך ויודע שתצליח מאוד", כך סיים חברי הטוב את שיחת הטלפון שלנו והוסיף: "רק אל תשכח אותי כשתהיה בראש ה..... אל תשכח מי היה חבר שלך כשהיית בעל חוב ומי האמין בך!!!"

חייכתי, והאמת שזה עשה לי טוב המשפט הזה שהוא אמר לי ועודד את מצב רוחי. חברי שעוד היה מעבר לקו שאל אותי: "אתה יודע למה אני אומר לך את זה?" וסיפר בהתרגשות:

"כשהיינו בישיבה, היה בחור אחד שקראו לו 'המדומיין', הוא תמיד היה מספר את הדמיונות שלו כשהיה גדול מה יעשה, כל מיני עסקים גדולים ויתרום לעולם התורה חוץ ממה שהוא עצמו יקבע עיתים לתורה. כולם צחקו עליו וגיחכו מהרעיונות המוגזמים שלו.

אותו בחור ישב בספסל הלימודים לידי צמוד אלי ושמעתי את כל הפנטזיות ואת הגיחוכים שהגיעו בעקבותיהם, והלב שלי יצא אליו שאף אחד לא נותן לו תקוה. אז כל פעם שצחקו עליו הייתי מחזק אותו ואומר לו משפט בסגנון הזה: דע לך שאני מאמין בך ואל תיתן לאף אחד לשבור לך את הרוח, אבל דבר אחד אני מבקש ממך, בעוד כמה שנים כשתהיה גדול ומצליחן אמיתי אל תשכח אותי, תזכור מי האמין בך!!!... הוא היה מתחזק ושמח ואני שמחתי לעודד אותו באמת ובתמים.

חלפו השנים והגעתי למצב דחוק שמחר אני צריך לשלם חמישה עשר אלף טבין ותקילין ולא ראיתי שום מוצא למצבי.

יהלומים מגדולי ישראל

רואה החשבון התיישב ואמר למרן זצ"ל: "כבוד הרב, סליחה שאני אומר, אבל הרהיטים כאן בבית ממש בלי טעם וריח. איזה שולחן, איזה מיטה... אין לי שום בעיה להחליף לך את כל הרהיטים". שמע רב אהרן-ליב את דבריו, ושאלו: "מה אתה עושה בחיים?"

פרק מתוך היצירה הנפלאה "חכימא דיהודאי" | נמסר לפרסום במגזין 'במה'

אחד מחסידיו, בעל חברת בנייה, כדי לתקן ולעדכן את החדרים. רב אהרן-ליב היה נבוך מעט, והתנצל: "אינני צריך אחרים כדי לבצע תיקונים, אני עצמי אנסה לעשות תיקונים, אך לא לבית שלי, אלא למידות שלי!"

תיקונים ושיפוצים

אחד מגדולי האדמו"רים, צדיק וחסיד, נהנה ממערכת יחסים קרובה עם רב אהרן-ליב. לאחר אחד הביקורים שלו במשכנו ברחוב חזון איש 5, היה מוטרד ממצב הבית המוזנח, עד ששלח את

בארבע עיניים עם הרב שטינמן

יהודי עשיר, מגדולי 'רואי החשבון' בארץ ישראל, שומר תורה אך אבוי, לא היה 'קובע עיתים לתורה', נכנס לחדרו של רב אהרן-ליב בצוותא עם אחד מ'ראשי הכוללים' כדי להציג כמה שאלות ביחד. בסיום השיח המשותף, ביקש 'רואה החשבון' לדבר משהו עם הרב ביחידות - בארבע עיניים. בבקשה.

הוא התיישב, ואמר לרב: "סליחה שאני אומר, אבל זה ממש לא צורה, ובלי טעם וריח הרהיטים כאן בבית. כבוד הרב תראה איזה שולחן, איזו מיטה, כסא עתיק יש לך, אין לי שום בעיה להחליף לך את כל הרהיטים, זה לא הרבה כסף, והבית יקבל צורה נורמאלית".

שמע רב אהרן-ליב את דבריו היוצאים מן הלב, ושאלו: מה אתה עושה בחיים?

"אני רואה חשבון גדול, יש לי קומת משרדים של רואי חשבון בבניין משרדים פלוני וכו'".

אשאלך שאלה של חשבון: כאשר יושב אצלך קליינט ומציג את עסקיו כדלהלן: הוא שותף במפעל בתשעים וחמשה אחוזים, ויש לו שותפות נוספת במפעל אחר ובו יש לו אחוז אחד, מה אתה מייגע לו, היכן להשקיע את האנרגיה ואת הכוחות?

"פשוט שישקיע בתשעים וחמשה אחוזים" - השיב. המשך רב אהרן-ליב: בסדר. הוא ישמע לעצתך וישקיע במפעל של התשעים וחמשה, אך וודאי שגם יבקר מידי שבוע במשרד בו יש לו שותפות של אחוז אחד. בכניסתו למשרד, אחד מהשותפים מעיר לו: 'תראה, השולחן שלך עם אבק ולא מסודר, כדאי שתדאג לכיסא חדש', מה הוא יענה לו? 'אין לי אפילו רגע אחד לחשוב על המשרד הלא מסודר, אני ממחר למשרד המקביל בו אני עושה הרבה, שם אני מרוויח פי תשעים וחמשה מהרווח שאתם נותנים לי כאן, לא מעניין אותי כמעט מה קורה כאן.

רואה החשבון הסכים לרעיון. אשאלך שאלה נוספת המשך הרב שטינמן: כמה אחוזים מהעולם אדם חי?

"לא הבנתי את השאלה, מה הכוונה אחוזים מהעולם?" - שאל האיש.

העולם קיים ששת אלפי שנה, הבה נחשב כמה אחוזים מתוך ששת האלפים הללו אנו נמצאים כאן? "חשבון פשוט. - שבעים או שמונים שנה, מתוך ששת אלפים. אלו אחוזים מועטים" השיב. עכשיו שמע נא יקירי, אני לומד תורה. מי שלומד הוא שותף בכל העולם, בכל ששת אלפי השנים ובכל המפעל הגדול הענק הזה, ולכן, כיון שאני דואג לעצמי, ל'אחוזים' הטובים שלי בשותפות של העולם הגדול והענק, לא מעניין אותי בכלל הרהיטים כאן במשרד, שאין לי בו כמעט כלום, אחוזים מזעריים, הביזנעס הוא בדברים אחרים, ומה אכפת לי הרהיטים שאתה מדבר עליהם! (ואת זה אמר בסערת רוח וקול חזק).

רואה החשבון שיחי' יצא מהבית מסוחרר. בדרכו למשרדים בתל אביב, התקשר למזכיר הממונה על היומן שלו, וביקש ממנו:

"תבדוק, האם יש לי כמה שעות בשבועות הבאים, בשביל עצמי?" ה'מזכיר' עיין ביומן ולא מצא. "עד סוף הרבעון, הימים עמוסים ב'פגישות עסקים' עם 'לקוחות', אין שעות פנויות". היהודי שהיה נסער מדבריו של רב אהרן-ליב, צרח לתוך השפופרת: "אני לא עובד אצלך, ואני מבקש ממך בתקיפות שתסדר לי שעה וחצי פנויה מידי יום לעצמי, מה זה שלא השאתם לי לעצמי כלום?!"

המזכיר שנבהל מהצעקות, לא הבין מה קרה, והחל מיד בדילול כמות הפגישות המיועדות לחודשיים הבאים. הוא דחה כמה מהם והודיע על ביטול כמה מהם. מהבוקר שלמחרת, 'רואה החשבון' שיחי' פנה מידי יום לקביעות 'עיתים לתורה' ותוך זמן קצר גם ארגן בעצמו שיעור מסודר ורגוע ללימוד גמרא במתינות ובהבנה (בסיוע 'מאורות דף היומי') ועד היום הזה הוא 'קובע עיתים לתורה'.

לאכול מול אנשים שלא מבינים

בעת ארוחת הצהריים נכנסו פנימה כמה עסקנים. רבן של ישראל, חש שלא בנוח שיאלץ לאכול מול אנשים (עיין מעשרות פ"ג מ"ה), אך כדרכו שלא לבייש את מי שמבייש אותו, אמר להם בשנינותו: יש לעיין במי שאוכל בביתו הפרטי ובאותה עת נמצאים בבית אנשים, האם גם זה נחשב כ'אוכל בשוק' ו'דומה לכלב' שאמרו, או שמא דווקא בשוק ממש?

במקום להבין את הרמז, הם נהנו מהרעיון והחלו לפלפל עמו ב'הלכה', ודנו בו לכאן ולכאן. נטל הרב שטינמן עוד חתיכה מהפרטיות שלו והשליך אותה ממנו והלאה, ושח איתם בנעימות, אכל כמה כפות מהצלחת, בירך ברכה אחרונה והמשיך לשוחח איתם בבעיה שעמדה על הפרק.

מי צריך להשתנות?

"ד' סיון תש"ע. תלמיד ה'שיבה קטנה' פוניבז' לשעבר, כיום תושב חו"ל, עלה לארץ ישראל ונכנס לבית רבו משכבר הימים - מרן הגרא"ל. הוא ביקש להתייעץ ולהתברך. לפני שיצא נפלט מפיו משפט מרחשי לבו: "רבי, הייתי כאן בבית לפני 30 שנה וכלום לא השתנה".

הרב אחז ביד תלמידו, לא עזבה, ואמר לו בחום: "וכי הבית צריך להשתנות?! האדם צריך להשתנות".

חלפו על ראשו של התלמיד כבר יותר ממחצית משנות חייו, והמשפט הזה הועיל לו רבות למחצית השנייה של החיים

הבית שלי הכי יפה

"ב' חשוון תשע"ז. רב אהרן-ליב בשלהי ימיו, זקן ושבע. אברך ממקורביו נכנס ביחד עם שתי בנותיו הקטנות. לפני שיצא מחדרו, סיפר כי בתו שאלה אותו: "מדוע הבית פה כל כך פשוט?" ומה ענית לה?

השבתה לה "כי אצל ראש הישיבה הבית אינו העיקר", והיא

רַב אהרן-לִיב הגיב: בית פשוט? אם הייתי יודע שכזה בית יש לי בעולם האמת, הייתי רוקד משמחה.

לא מעוניין בשותפים

משלחת בעלי עסקים נכנסה לברכה, ביניהם היה גם מנכ"ל חברת נירלייט (חברה לייצור צבעים). המנכ"ל ניסה את מזלו, והציע לרב: "אני אצבע את הבית של הרב חיים אין כסף, אינני מעוניין בשותפים, אני לבד אצבע את הבית". הרב סירב נחרצות: "גם אני לא מעוניין בשותפים..." אמר.

חילול השם

סיפר רַב אהרן-לִיב לתלמידים: "אמרו לחזון איש אודות רב פלוני שביתו לא נאה, לא הדור ולא מפואר, והעירו 'כי יש בכך חילול השם'. 'ואני סבור' - אמר להם החזון איש, כי אם לתלמיד חכם יש בית הכי יפה, הנה זה חילול ד'

(מגזין במה)

שאלה לעומתי, "אז למה אצלנו כן הבית העיקר?...". ומה ענית לה? - "סי א'גוטע קשיא..." הוא לא ענה. ואז נשאל: האם באמת יש לך בית יפה? "יותר יפה מהבית כאן..."

רַב אהרן-לִיב הגיב בנחרצות, לא הסכים בשום אופן למילים "יותר יפה מהבית כאן?!", והכריז בנעימות תקיפה: "הבית שלי הכי יפה!" [אח"כ שיבח בפני האב את הבנתה של הילדה]. בהזדמנות אמר לפלוני, בפשטות מוחלטת: "יש לי בית יותר יפה מבוש נשיא ארצות הברית!".

"הייתי רוקד משמחה"

אחד העסקנים סיפר לרַב אהרן-לִיב: "יש לי ידיעה מכלי ראשון, כי פלוני מחברי הממשלה שביקר כאן בבית לאחרונה, יצא ואמר כי הוא משתומם מהבית הפשוט שראה לפניו. וכי זה בית של מנהיג?! - תמה "עם צבע ישן וקיר דהוי?".

סגולות וישועות

נכנסתי לרכב עיפה, לאחר יום שלם של הרצאות. היה נראה לי שהנהג מעיף מבטים לכיווני שוב ושוב, אבל התעלמתי. פתאום זיהינו זה את זה בהתרגשות. הוא אמר: "רציתי לספר לך מה התרחש בעקבות השיחה שלנו לפני חצי שנה..."

שפע של ברכה וחסדים בזכות התחזקות בברכות ועניית אמן

הברכות שברכתי בתחילת הדרך. אמרתי לו: אני רואה שאתה ירא שמים גדול כל כך, שיש לך שפע של זכויות. אולי אתה יכול למכור לי קצת... "אני מה?!", הנהג שלח אלי מבט תמה. "אני אמכור לך זכויות? על מה בדיוק אתה מדבר?". אמרתי לו בנחת: ברכתי כבר כמה ברכות ולא ענית אמן, אז אני מבין שאתה לא צריך את הזכויות האלו, כי יש לך כבר עודף-זכויות... "אה, זה", הוא חייך לעצמו בחשכה. "לא מדבר אלי כל העניין של ברכות בקול ואמן". התחלתי לדבר אתו על כמה מאמרי חז"ל בעניין חשיבות הברכות ומשמעותן, אבל נראה היה שאין עם מי לדבר. מאחר שכך, התחלתי עם משל, ואמרתי לו: אתה יודע מה זה ברכה? יהודי הולך ברחוב, ופוגש בן של אחד ממכריו. הוא נותן לילד ממתק. הילד אמר תודה רבה, ברך ואכל, והלך בשמחה. למחרת הוא פגש שוב את המכר ההוא, ואמר לו: "הממתק שנתת לי היה טעים מאד, וזה עזר לי להתרכז בלימוד ולהבין היטב". "חכה רגע", אמר האיש לילד, שעמד לפנות לדרכו. "אל תלך". הילד לא הבין מה הוא רוצה ממנו, אך רגע לאחר מכן הושיט לו

מספר מגיד המישרים הרב מאיר מיכאל גרינוואלד שליט"א: יום אחד, בשעה 10:00 בלילה, כשסיימתי הרצאה בבורו פארק, אמרתי ליהודי האחראי על ארגון הדרשות, שאני צריך להגיע למונסי, כדי לפגוש יהודי מסוים לצורך חשוב. "מה???" התפלא האיש, "אתה יודע מה המרחק מכאן למונסי? זאת נסיעה ארוכה מאד". מדובר בעניין חשוב מאד, הבהרתי לו. "מחר לפנות בוקר אתה אמור לדרוש כאן, בבית הכנסת, ותכננת גם להחתים אנשים לא לדבר בתפילה. ועכשיו אתה חושב לברוח למונסי?". אני לא בורח, רק אסע ואשוב. אני מוכרח. "רק אסע ואשוב, ממש... אוקיי, אסדר לך רכב ונהג שיסיע אותך". תוך דקות ספורות ארגן לי היהודי הנמרץ הסעה, והזהיר את הנהג: "אל תדבר עם הרב שום מילה בדרך. הוא תשוש, וחשוב שינצל את הזמן לשינה". לאחר שהתחלנו לנסוע, ברכתי בקול רם "שהכל", ושתיתי. אדם ששומע ברכה צריך לענות אמן, נכון? הרי כך מפורש בשו"ע (בסימן רט"ו סעיף ב). אבל אותו נהג לא ענה. ברכתי "בורא נפשות" בקול, וגם הפעם הוא לא ענה אמן. וכך היה על כל

היהודי, המכר של אביו, שקית מלאה ממתקים משובחים. "לא ביקשתי כלום", ציין הילד, שהיה ילד מחונך. "רק אמרת תודה!".

"אכן", אמר האיש, "ובגלל התודה שלך - קיבלת". "ברוך אתה" - הרי זו אמירת תודה לקב"ה. הקב"ה לא חייב לנו כלום, רק אנחנו חייבים לו, ובכל זאת הוא נותן לנו שפע של טובה וברכה, ועושה איתנו חסדים בכל יום ובכל שעה - ולא נגיד לו תודה?".

ראיתי שהוא התעורר. ניצוץ הבריק בעיניו. "אולי אתה שליח מהשמים", הוא אמר. "הבן שלי חולה במחלה קשה מאד, בראש, והרופאים לא נותנים הרבה סיכויים...". הוא נאנח בכבדות. "יכול להיות שכבר מאוחר מדי".

אף פעם לא מאוחר מדי, אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל יתייאש מן הרחמים!

הוא העיף בי מבט מהיר. "אתה יודע איזו השגחה פרטית הייתה כאן? אני בכלל לא הייתי אמור להסיע אותך, והשיחה הזאת לא הייתה אמורה להתקיים. שלחו בשבילך נהג אחר, ורק ברגע האחרון ממש התברר שהוא לא יכול להגיע, וביקשו ממני לבוא במקומו".

בעזרת ה', אולי אזכה להיות שליח טוב, אמרתי. התחלתי מיד להסביר לו על החשיבות של נטילת ידיים בבוקר ועל הברכות, ואז הגענו למחוז חפצנו. נכנסתי לביתו של היהודי, שאליו היו מועדות פני, ויצאתי כלעומת שבאתי. לא הצלחתי לפעול שום דבר ממה שהייתי צריך לפעול. חזרתי לרכב, ואמרתי לנהג: מתברר, שכל הנסיעה הזאת הייתה רק בשבילך!

חזרנו יחד לבורו פארק, וכל הדרך, עד 2:00 בלילה, המשכתי לדבר איתו בענייני התחזקות בקיום התורה והמצוות. אחר כל השיחה הוא לחץ את ידי, והכריז שהוא עומד לבצע מהפך בבית

שלו, הן בהקפדה על נטילת ידיים והן בברכות ובאמירת אמן. כחצי שנה לאחר מכן שוב הגעתי לארצות הברית לסבב של דרשות. בלילה, לאחר דרשה בבית מדרש בווייליאמסבורג, הנהג הודיע שלא יוכל לקחת אותי לאכסניה שלי. הוא התקשר לנהג אחר, והלה אכן הגיע כדי למלא את מקומו.

נכנסתי לרכב עיף, לאחר יום שלם של הרצאות. היה נראה לי שהנהג מעיף מבטים לכיווני, שוב ושוב, אבל התעלמתי. מתברר שזה היה הנהג מאותה שיחה שנערכה לפני חצי שנה. פתאום זיהינו זה את זה בהתרגשות.

הוא אמר: "רציתי לספר לך מה התרחש בעקבות השיחה ששוחחנו. קיבלתי על עצמי כל מה שסיכמנו, וגם אשתי והילדים קיבלו עליהם. לפני חודש הלכנו לעשות לילד בדיקות מקיפות, וברוך ה' - כל הבדיקות יצאו תקינות. הילד ברוך ה' בריא לחלוטין. קשה להאמין, אבל זאת המציאות!".

שמחתי בכל לבי בשמחתו, ואיחלתי לו שיזכו תמיד לעשות רצון ה', ויהיו תמיד בריאים ושלמים. "כן", הוא אמר, "וגם קיבלתי עוד בונוס, בנוסף לבריאות של הבן שלי. היו לי חובות גדולים, שהעיקו עלי מאד, ומאז שקיבלנו על עצמנו את הקבלות הטובות, אני רואה שפע בפרנסה, וברוך השם כיסיתי כבר חלק ניכר מהחובות".

על זה נאמר "ברכת ה' היא תעשיר". ראינו פה בבירור את השגחת הקב"ה עלינו, כפי שנרמז בברכה "שהכל נהיה בדברו" - שכל מאורע ומאורע, גדול וקטן, הריהו בדבר ה' יתברך. יד ההשגחה גרמה בשתי הפעמים שלא יוכל הנהג המיועד להסיע אותי, וביקשו דווקא מן הנהג השני להסיע, וכך נתגלגל כל העניין לטובה.

(גיליון 'האמונה')

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מהי הסיבה שרבים טועים וסבורים ששלילת מעלות הזולת אינה גנות?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

מעלות אצל הזולת, כגון שאינו חכם וכדומה. ב'ביאורים ומוספים' מביאים כי הסיבה שרבים טועים בזה וסוברים שאין בכך גנות היא, משום שאדם חסר כישרון או חכמה אין זה באמת גנות עבורו. כי הרי כך נולד, ואדרבא, אם ימלא תפקידו כפי שחננו ה' יתברך, שווה הוא בדרגתו לכל אדם שניחון בכישורים מרובים. כנגד הנחה מוטעית זו כותב כאן ה'חפץ חיים', שהדבר אסור משום לשון הרע, משום שלמעשה על ידי דיבורים אלו יורד ערכו

בסעיף הנלמד היום (כלל ה' סעיף ב) ובסעיפים שלאחריו, מביא ה'חפץ חיים' דוגמאות לדיבורי לשון הרע אסורים, שהמכשול בהם נפוץ משום חוסר ידיעה. והוא מקדים ואומר - "אבקש שאל יהיה לפלא בעיני הקורא במה שאאריך בו ואציע כל פרט בפירושו, כי אחשוב אולי יתן ה' שעל ידי זה תסור מעט מהמכשלה הגדולה הזו".

הדוגמאות שמביא ה'חפץ חיים' עוסקות בדיבורים על שלילת

- כמה היה מתרעם על כך, והיה חושב על המספר שאמר זאת רק מחמת רוע לבו ורצונו לגנותו ולהשפילו - "וכשאתה עושה כן לחברך, שבכמה עניינים הוא טוב יותר ממך לה' ולבריות, אין זה נחשב בעיניך לעוון כלל! ראה את העיוורון הגדול שיש בזה".

של הזולת בעיני השומעים, וכן עלול להיגרם לו נזק שלא כדין, וכפי שהוא מפרט - נזק בשידוכים או בפרנסה ועוד.
ה'חפץ חים' מציב כאן בפני הלומד מעין מראָה, ומציע לו לבחון את עצמו: אם היו מספרים עליו שאינו חכם וכיוצא בזה

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומי

מדוע שלח מרן הרב שך בחור מהישיבה לשבות את השבת אצל ה'נתיבות שלום'?

ראש השנה דף טז

ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת

בנסיעותיו לירושלים, פתח הלה וחזר ל פניו על מאמר ששמע באותה שבת קודש פרשת כי תשא מפי רבו, וכה אמר, מצינו שלא נזכר שמו של משה רבינו ע"ה בכל פרשת תצוה מפני שאמר 'ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת'.

ומקשים העולם, מדוע נענש משה רבינו על כך, והלא מסר נפשו על כלל ישראל, אלא, ההסבר הוא ביאר ה'נתיבות שלום', שנענש על אמירתו 'ואם אין' שנראה כמסתפק אם תועיל תפילתו, על זה הספק נענש, כי המתפלל בכוונה שלימה יש לו להיות מובטח שתקובל תפילתו, כשמוע הרב שך את דבריו אמר לו בהנאה 'אם כן תמשיך לנסוע, והבא משם דברי תורה כאלו כל שבוע...'

(באר הפרשה)

כתב בבעל הטורים "ואתה תצוה (שמות כז כ) - לא הזכיר משה בזה הסדר, מה שאין כן בכל החומש, שמשעה שנולד משה אין סדר שלא הוזכר בה. והטעם, משום שאמר מחני נא מספרך אשר כתבת (להלן לב לב) וקללת חכם אפילו על תנאי באה, ונתקיים בזה. וכבר מובא בזה הקדוש בפרשת פנחס (רמו א).

בשם הגר"א מובא, שלכן מרומז ענין זה דוקא בפרשת תצוה כיון שתמיד חל ז' אדר בפרשה זו. וכרמז לזה נעדר שמו של משה רבינו מהפרשה.

ומספר הרה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א ששמע מבעל המעשה, שבבחרותו למד בישיבת פוניבז' אצל הגאון ראמ"מ שך זצ"ל, והיה נוסע מפעם לפעם לירושלים לשבות בצל רבו הרה"ק ה'נתיבות שלום' מסלונים ז"ע. וכיון שהיה בעל כשרון גדול וחיביב אצל הרב שך, שאל אותו פעם מדוע הוא מרבה

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

לשמוע ולחשוב מיע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מדוע אתרוג שאינו ראוי לאכילה פסול לקיום המצוה?

- יש אומרים שהוא פסול משום ש'פְּתוּתֵי מְכַתֶּת שְׁעוּרֵיהָ', כלומר, חפץ המיועד לאיבוד מחמת איסורו, שיעורו חשוב כ'כתות', כלומר, כתוש לחלוטין ובלתי קיים, והרי זה כאילו לא לקח לידו אתרוג כלל. ולדעתם, רק אתרוג כזה פסול, משום שנחשב כבלתי קיים, ואילו אתרוג האסור באכילה, כשר. אך אין הלכה כן, וכאמור.

[שו"ע תרמט, ה; ביאורים ומוספים דרשו, 76 ו79]

אתרוג האסור באכילה, פסול כל שבעת ימי חג הסוכות. והראשונים כתבו טעמים שונים לדבר: יש אומרים, משום שנאמר על מצות ארבעת המינים "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם... פְּרֵי עֵץ הָדָר", ויש לפרש את המילה 'לכם', דהיינו שהאתרוג יהיה ראוי לכם בכל דרכי ההנאה שניתן ליהנות ממנו. ויש אומרים, משום שכאשר אינו ראוי לאכילה, אינו מוגדר כ'פרי'.

ובאתרוג של ערלה, וכדומה, האסור גם בהנאה, ועומד לשריפה

האם צריך להפריש תרומות ומעשרות מהאתרוגים?

וכל עוד לא הפרישו מהאתרוג תרומות ומעשרות, הריהו 'טבל', ולא ניתן לצאת בו ידי חובה, כדין אתרוג האסור באכילה, כנ"ל. ואף לאחר ההפרשה, אין לקיים את המצוה ביום הראשון של חג הסוכות באתרוג שמעורב בו 'מעשר ראשון', למרות שהמעשר מותר באכילה; משום שהמעשר שייך ללויים, וביום הראשון צריך לקיים את המצוה באתרוג השייך לנוטל.

[ביאורים ומוספים דרשו תרמט, 74 ו77]

הנוטע עצי פרי שלא לצורך אכילת הפירות, יש בפירות איסור ערלה, אבל הם פטורים מהפרשת תרומות ומעשרות. ולכן, מעיקר הדין, עצי אתרוגים שניטעו לשם קיום המצוה בפירותיהם בלבד, ולא לצורך אכילת הפירות - פטורים מהפרשת תרומות ומעשרות, כיון שאינם מיועדים לאכילה; אולם, היות והמציאות היא שרבים מרוכשי האתרוגים משתמשים בהם גם לאכילה, חובה להפריש מהם תרומות ומעשרות.

האם ניתן ליצור טבעות מעלי לולב שיש בו קדושת שביעית?

ואף בהדס כמעט ולא משתמשים להרחח או לנוי, כי אם למצוה - נחלקו הפוסקים אם יש בהם קדושת שביעית. ובנוגע להדס, יש שכתבו, שדינו תלוי באם נלקט לצורך קיום המצוה, שאז אין בו קדושת שביעית, או לשם הרחח; ואף לדעת המחמירים בנוגע ללולב, ניתן ליצור טבעות מעלי הלולב, כנהוג. וערבה - אין בה קדושת שביעית.

[ביאורים ומוספים דרשו תרמט, 83]

אתרוג שגדל בשנה שלפני שנת השמיטה, ונלקט בשנת השמיטה - נחלקו ראשונים אם יש בו קדושת שביעית; ויש להחמיר. ואתרוג שגדל בשנת השמיטה, אף כשנלקט בשנה שלאחריה, יש בו קדושת שביעית. ואתרוג שיש בו קדושת שביעית, יש לרוכשו באופן שאין בו איסור 'סחורה'. ולולבים והדסים - בזמנים עברו היתה בהם קדושת שביעית; אך בנוגע לזמננו, היות וכבר לא משתמשים בלולב לצרכים אחרים,

* דעת רוב הראשונים, שדין 'הָדָר' בארבעת המינים נדרש רק ביום הראשון של חג הסוכות, וכך פסק השולחן ערוך; ויש אומרים, שהוא נדרש בכל שבעת ימי החג, וכך דעת הרמ"א.
* מהיום השני של חג הסוכות ואילך, מותר ליטול ארבעת המינים של אחר ללא ידיעתו, משום שאנו מניחים כי כל אדם מתרצה בכך שיקיימו מצוה בחפציו.
* אסור ללמוד בספר של חבירו ללא רשותו. ויש מגדולי האחרונים שכתב, שבספר המונח בבית הכנסת, מותר ללמוד ללא בקשת רשות, כיון שהמביא ספר לבית הכנסת, מביאו על דעת כן.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

נוי סוכה העשוי מחומר הפסול לסינוך - באיזה אופן נחשב כחלק מהסוכה?

(במקורות).

וחומר הפסול לסינוך אשר אינו משמש כנוי סוכה, אינו 'בטל' לסוכה אף כשהוא תלוי במרחק של פחות מארבעה טפחים. ונחלקו הפוסקים בנוגע לפורס בגד רטוב תחת הסוכה על מנת לייבשו, אם הוא נחשב כסוכה פסול.

[שו"ע תרכו, ד, משנ"ב ט-יג, וביה"ל ד"ה ואם; וראה שו"ע תרלב]

נוי סוכה העשוי מחומר הפסול לסינוך, התלוי תחת הסוכה במרחק של פחות מארבעה טפחים (32-38.4 ס"מ, לשיטות השונות), הריהו 'בָּטֵל' לסוכה, ונחשב כחלק ממנו. אולם, נוי סוכה כזה, התלוי במרחק של ארבעה טפחים ויותר מהסוכה, אינו בטל לסוכה, ולכן, אם רוחבו ארבעה טפחים ויותר, דינו כסוכה פסול, שבמקרים מסוימים פוסל את כל הסוכה, (ראה

הלוח היומי

י"ט בחשוון | רבי דב ב"ר צבי יחזקאל יפה זצ"ל, משגיח רוחני בישי' כנסת חזקיהו - כפר חסידים, בעל לעבדך באמת ועוד

תאריך זה הוא יום הריגת הבל ע"י קין אחיו (לפי אחת השיטות).

ביום זה בשנת תרס"ז, סיים בס"ד רבינו החפץ חיים זצ"ל, את הכרך השישי של המשנה ברורה.

יארצייט:

תר"י: רבי אליהו ב"ר יעקב רגולר זצ"ל, אב"ד קאליש ובעל יד אליהו.

תרט"ו: רבי משה מיכל ב"ר אליעזר פישל מביאלא.

תרס"ה: רבי סאסי מעתוק כהן-יהונתן זצ"ל, מג'רבה, בעל ברכת ה' זכות יצחק וזרע דוד.

תרפ"ב: רבי דוד צבי הופמן זצ"ל, רביה"מ לרבנים בברלין.

תשמ"ח: רבי ישועה ב"ר יצחק עטיה זצ"ל, מרבני ישיבת מדרש בית א-ל, בעל שערי ישועה.

תשנ"ה: רבי אהרן ב"ר ירוחם פישל ברנשטיין זצ"ל, ר"י חיי עולם, בעל פרי אהרן.

תשע"ח: רבי דב ב"ר צבי יחזקאל יפה זצ"ל, משגיח רוחני בישי' כנסת חזקיהו-כפר חסידים, בעל לעבדך באמת ועוד.

יארצייט הגאון הצדיק רבי דב ב"ר צבי יחזקאל יפה משגיח דישיבת "כפר חסידים"
מה אתה עושה?

פעם ראה הגה"צ רבי דב יפה את נכדו מסדר מפה על השולחן, שאל אותו רבינו: "מה אתה עושה?" והוא ענה: "מסדר לסעודה", אמר לו רבינו: "תכוין לשם מצות כיבוד אם", וכן פעם מישהו ניקה לו אוכל שנשפך על חולצתו, שאל אותו רבינו: "מה אתה עושה?", והוא ענה: "אני מנקה לרבינו את החולצה", אמר לו רבינו "אתה מקיים מצות 'ואהבת לרעך כמוך', וכן בכל פעולה שעושים היה חושב איזו מצוה מקיימים.

(קובץ גליונות - קובץ רל"ח מאמר זכרונות מהסבא)

בכל פעולה שאנו עושים נשתדל לחשוב איזו מצוה אנו זוכים לקיים עכשיו, ובכך נזכה להרויח מצוות רבות

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il